

απο μας δυναίθωνται πλεονα το μεγαλειο της προβαθειας σας, κι απο τα βαθη της καρδιας μας πηγαα βγαίνουν, βαθυτοχαστα τα βροντοφωνα λογια, για να διακυρηξουν ανμφιβητητα πως αν στους γονεις μας χρωστουμε το ζην δε σας ανμφιβολα χρωστουμε το ευ ζην.

Ναι γιατι εσεις εαν καλοι κηπουροι, μας μοκλιαδατε με τα ευγενικωτερα ιδανικα, μας ποτιδατε με τας αθανατες ιδεες του κολου του ευγενικο και του θεου, και τωρα που οι ριζες μας οι πνευματικες, εγιναν αρκετα μεγαλες ωστε να μπορουν μονες των να βριθουν τα αναγκια υλικα που χρειαζονται για το μεγαλωμα μας, μας αφιδατε μονους μας να δυναχιδουμε το θαλαρο μας φουντωμα. Και τα υλικα αυτα, τα υλικα τα ψυχικα δυνατωτικα για μια ανωτερη πνευματικη ζωη μας μαθετε να τα βριθουμε οτι ωφελιμα και διδακτικα βιβλια και ιδωθις στα κλαδωικα συγραμματα των προγονων μας.

Και πραγματικα μεθα ο, αυτα βριθκωνται αληθει σε ανομφιβητητες, αληθειες υπεροχες, αληθειες ακραιτητες για ενα πραγματικα μορφωμενο γιατι αυτες, οπως διακυρητται ο μελιρρυτος ποταμος της σοφιας ο Μεγας βασιλειος, ειναι το παγκαλλοφ φυλλωμα της γνωθως.

Χωρις αυτην η καθολου γνωθις θα ομοιαζε με δενδρον εχον μεν χυμους αλλ αφυλλον ομως και ακομον. Και ειναι οι ψηλες και εδυληπτες ιδεες που περικλειονται μεθα εις αυτην και ενεπνευδαν μεγαλοατομους ποιητες και μελιρρυτους ρητορες, εμπνευθμενους καλλιτεχνες και εμπριθεις φιλοσοφους. Και ειναι αυτες που αναγκαζουν τον σελλευ δε οτι ηιες εκδιδωθης να διακυρηξει τα περιφρηα λογια του. Ολοι μας ειμεθα ελληνας και τα ηθη και ταθημα μας ειναι ελληνικα.

Και ειναι αυτες που κρεπει να αποτρεθουν για μας εγ. θυμαθτες το λαμπερο φως της χρυδαυγης, αυτης που διαλυει τον μαυρο πνευματικο πεπλο της νυκτας της αφιαθειας, για ν αφιθει να την διαδεχθη το ζημερμα της Νεας μας ζωης. Κι η νει αυτη ζωη αρχιζει σημερα. Εχοθις εγ. θυμαθτες να διαγυθουμε θρομο μακρυνο.

Και ειμαθετε τη στιγη αυτη, η ακειροι διαβατες της ζωης, που θα δυνανε ντηθουμε οτα πρωτα ιδιως βηματα μας δυθκολιες μεγαλες, εμποδια δυθκολοπεραδα. Ναι, δεν φταδατε να προχωρηθουμε λιγο, και δικ ενα διδτρατο ξανοιγεται μπροστα μας. Σκεπτικοι οτεκωραθε και αμφιβαλωμε ποιο απο τους δυο θρομους να ακολουθηθουμε. Ο ενας απ αυτους ειναι πλατος οτρωγγυγγυγγυγγ οτολιθμενος με καλλιμαρμαρες αψιδες και οτρωθμενος με βαρυνιμα χαλια. Απο το βαθος του προβαλλει μια νεα γυναικα, ντυμενη με χρυδοστολιδα ρουχα και αδτραφτερες μπουκλες που προχωρει με γοργο και περηφανο περπατημα, φτανει και αρχιζει να μας αραθιαζει ευκολες υποθχεθεις. Ηλατε κοντα μου λαει αν θελετε να ζηθετε ευτυχιθμενοι οτον κοθμοαυτο, αν θελετε να ζηθετε πλουθιοπαροχα κερθιζοντες ευκολα χρηματα χωρις κολλη και κοπιαθτικη δουλεια, αν θελετε να διαθκεδαζετε καθημερινα και να ζηθετε αωτα κι ευχαριθτα δεν φτανει να τελιωθη τα δελεαθτικα της λογια, η κερθρανη αυτη γυναικα, οταν με το βαθος του αλλου θρομου που δεν ειναι τιποτα αλλο παρα εναθτενο και ανηθωρικο μονοπατι προβαλλει μια αλλη γυναικα. Με ντροπαλο προθωλο και ταπεινο υφας μας λαει πως μεζθ της βριθκετε η πραγματικη χαρμια η αληθινη ευτυχια, πως αχωριθτοι δυντροφοι της ειναι η γαληνη της ψυχης και η πνευματικη ανωτεροτης.

Ξερετε ποιες ειναι οι δυο αυτες γυναικες και που οθηγουν οι θρομοι τους οποιους καθε μια κηκκκ χωριθτα μας προτρεκει να ακολουθηθουμε.

Η μια ειναι η οκαθος της υλης και της προθκαιρης ζωης, η αλλη ειναι ο κυρηκας του αρχιον του πνευματος και της αθαναθιας της ψυχης.

Η μια αφινει τον ανθρωπον να κημνει οτι θελει και του υπαγορευει